

nye Generalstabsbygning fører ned til Spree. Jeg gik i mine egne Tanker, da Synet af en meget gammel Mand fik mig til at studse. Jeg saa', at alle Folk hilste denne Mand ærbødig, som var han en kongelig Person. Men han lignede heller ikke et almindeligt Menneske. Han var høj og mager som en Benrad, Hovedet lille og indfaldent som et Dodingehoved, bedækket af den flade tyske Officershue. Han gik kroget og lidt usikkert, med begge Hænderne dybt begravet i Lommerne paa sin lange Militærfrakke, og saa' ikke op fra Stenbroen. Han lignede selve Døden, formummet i prøjsisk Generalsuniform. Det var Moltke.

P.

Udenlands.

De skotske Jærnbaner

har i disse Dage maattet indskrænke deres Virksomhed betydeligt, og den truer med at gaa helt i Staa. Henvend 6000 Funktionærer af alle Grader — lige til Kontorpersonalet — har nedlagt Arbejdet.

Det er Forkortelse af Arbejdstiden, Kampen gælder. Der forlanges en ti Timers Arbejdsdag.

Strejken vedtoges i Søndags paa et Mode af Glasgow-Distriktets Arbejdere. Eksekutivkomiteen og dens Sekretær, Mr. Tait, fra-raadede bestemt at nedlægge Arbejdet, forinden man var bleven enig med Skotlands øvrige Jærnbaneanbejdere om en fælles Op-træden, men denne besindige Henstilling vandt ikke Anklang. Efter nogen Diskussion foretoges der Afstemning, som viste 660 St. for, men kun 81 imod Arbejdets Ned-læggelse.

Da Beslutningen var tagen, erklærede Mr. Tait, at han nu vilde »smide Frakken og staa Last og Brast med Kammeraterne«.

Bevægelsen bredte sig hurtigt; til alle skotske Hovedpladser sendtes der Agenter, som skulde rejse og lede Strejken, og alle-rede Søndag Nat indtraf der betydelige Stands-ninger i Trafiken.

At domme efter de seneste Depecher vil al Jærnbaneferdsel i Skotland rimeligvis blive standset. Alligevel hedder det sig, at Selskaberne ikke for nogen Pris vil give efter.

Telegrammerne.

Paris, 24. Decbr. Kongressen i Ko-lumbia har ratificeret en Traktat, hvorved Panama-Kanalselskabets Koncession forlænges paa 10 Aar.

Fra Berlin melder Ritzau, at imellem Undervisningsministeren og Finansministeren paa den ene Side og Geheimeraad Koch og hans Assisterter paa den anden Side har der været fort Underhandlinger om Overladelse af Fremstillingen og Uddelingen af hans Hel-bredelsesmiddel. Disse Underhandlinger har ført til en Overenskomst, som for Øjeblikket drofftes i Statsministeriet. Denne Meddelelse maa, hvad Enkelthederne angaar, optages med Forsigtighed. Den finansielle Side af Sagen vil blive forelagt Landdagen.

Fra Paris telegraferes: For at have be-gunstiget Padlewski's Flugt er Labryère dømt til 13 Maaneders Fængsel — Fru Duc-Quercy til 2 Maaneders Fængsel. Gregoire er i sin Fraværelse idømt en 8 Maaneders Fængselsstraf.

Livsassurance.

Den forrige Artikel nævnede de enorme Beløb, hvormod de i England virkende Livs-assuranceselskaber operer.

Livsassuranceforretningen er i Stor-britannien henimod tohundrede Aar gammel, det »the hand an hand«, det ældste engel-ske Livsforsikringsselskab, blev grundlagt allerede i 1696; men det er først nyligt,

nemlig i Aaret 1870, at den Lov blev gen-nemført, der sikrer Kontrollen med Sel-skabernes Virksomhed.

To Paragrafer i denne Lov bestemmer:

1) Saasnart denne Lov er vedtaget, bliver alle Livsforsikringsselskaber pligtige til at affatte et Driftsregnskab og en Balance ved hvert Regn-skabsaars Slutning, og begge Dokumenter skal indrettes i Overensstemmelse med denne Lovs Forskrifter.

2) Livsforsikringsselskaber, etablerede efter denne Lovs Vedtagelse, skal mindst hvert femte Aar, og Selskaber, etablerede før denne Lovs Ved-tagelse, mindst hvert tiende Aar lade deres hele finansielle Stilling undersøge af en beskikket Revisor (*actuary*), hvis Revisionsbetænkning skal affattes i den lovligt foreskrevne Form.

Alle disse Regnskaber og Revisionsbe-tænkninger beror da hos *the board of trade* og tillader nogen Indsigt i Assurance-selskabernes Virksomhed og Soliditet.

Den engelske Forfatter behandler først det Spørgsmaal, om Fordelen er størst ved de gensidige Selskaber eller ved dem, der er funderet med Aktie- og Garantikapital, og besvarer det derhen, at kun i Selskabernes første Aar, hvor baade Forpligtelsernes og Opsparingernes Omfang nødvendigvis maa være ringe, har Aktie- eller Garantikapi-talen Betydning. Senere hen er den ikke blot overflødig, men den bliver endda skadelig for de Forsikredes Interesser, fordi Garanterne eller Aktionærerne stadigt oppebærer en be-tydelig Del af det Overskud, der burde gaa til de Forsikrede. Der findes engelske Livs-forsikringsselskaber, hvis Aktier er blevne solgte til 7800 pCt., saa at 10.000 Kroner indbetalt Kapital har indbragt den oprindelige Tegner 780.000 Kroner, og der eksisterer et Londonsk Selskab, som i Aarsudbytte giver 100 pCt. af den indbetalte Aktiekapital paa 80.000 Lstrl.

Aktie- eller Garantikapitalen bliver i Aarenes Lob og alt eftersom Forretnings-området udvides, forholdsvis ubetydelig og overfor Forpligtelsernes Omfang næ-sten ligegyldig for Policernes Sikkerhed — thi blev Forretningen ikke fort forsigtigt og fornuftigt, vilde Aktiekapitalen kun daarl-igt forslaa — Fortjenesten, som Aktionæ-rerne og Garanterne tager, og som tildels finder sit Udtryk i ovenstaaende Tal, er der-imod forholdsvis betydelig og aldeles ikke ligegyldig.

Forfatteren viser i denne Sammenhæng hen til, at Verdens største Livsforsikrings-selskaber, for Eksempel *the Mutual* i New-York med Aktiva til Beløb af 476.000.000 Kroner, og det skotske *Widow's Fund* helt og holdent er baserede paa Gensidigheds-Princippet. —

Fordele, som Livsforsikringsselskaberne kan tilstaa de Forsikrede, betinges af Livsvarig-heden, Renteøjden og Administrationsom-kostningerne.

Hvad Livsvarigheden og Sandsynligheds-beregningerne derover angaar, da er alle de Selskaber, der virker i det samme Omraade, ens stillede. Det ene Selskab kan ikke her have noget Forspring for det andet og kan fornuftigvis ikke regne med andre Tal end dem, der foreligger i de paalideligste Mortali-tetsberegninger.

Anderledes med Renteindtægter og med Administrationsomkostningerne.

Vi erindrer, at Hr. Skibsted i sin Tid gjorde gældende, at intet udenlandsk Selskab kunde være fordelagtigere end et dansk, fordi intet af dem kunde anbringe Midlerne til fordelagtigere Rente og heller ikke kunde administreres billigere. Den engelske For-fatter giver imidlertid følgende Tabel over den Rente, som »the Mutual of New-York«, »the New-York Life Assurance Company« og »the Equitable of the United States« har oppebaaret af deres Pengeanlæg.

	Mutual.	New-York.	Equitable.
1873	Lstrl. 6 4/2	Lstrl. 6 6/10	Lstrl. 6 5/7
1878	— 5 10/9	— 6 10/3	— 5 3/7
1883	— 5 1/7	— 5 2/5	— 5 6/3
1888	— 4 19/6	— 4 19/5	— 5 11/1

Og han meddeler endvidere følgende Tabel, der er baseret paa Regnskaberne fra 20 af de største amerikanske Livsforsikrings-selskaber og viser, hvad Rente de gennem-snitlig har opnaaet. Tallene sér saa-ledes ud:

1869—1873:	6,1 pCt.
1874—1878:	5,9 —
1879—1883:	5,0 —
1884—1888:	4,7 —
1889:	4,6 —

Løjnefaldende ved disse Tal er den stadige Nedgang i den opnaaede Rente, men øjensynligt er det ogsaa, at Rente-foden trods Nedgangen er adskilligt højere end den, der kunde være opnaaet for Eks-empel her i Danmark.

Er de amerikanske Selskaber fordelagtigt stillede med Hensyn til Renteindtægternes Højde, synes de paa den anden Side trykkede af overordentlig betydelige Administrations-udgifter, og Forholdet mellem disse og Præmieindtægten angives for de tre nævnte Selskabers Vedkommende saaledes:

Administrationsudgifterne udgjorde pro-centvis af Præmieindtægten.

	Mutual.	Equitable.
1873	10,7 pCt.	13,5 pCt.
1878	10,3 —	16,6 —
1883	14,5 —	20,7 —
1888	25,6 —	21,5 —

»Mutual« for Eksempel begrænsede i 1873 sine Administrationsudgifter til 10,7 pCt. af Præmieindtægten, i 1888 var Ud-gifterne derimod oppe ved 26 pCt. af Præ-mierne. Og samtidig med denne enorme For-andring er Rente-foden reduceret fra 6½ pCt. til knap 5 pCt.!

At denne Reduktion af Renteindtægterne sammen med denne Forhøjelse af Admini-strationsudgifterne har beskaaret de Fordele, som amerikanske Selskaber en Gang kunde tilsige Forsikringstagende, er ganske upaatvivleligt.

Den engelske Forfatter udfører dernæst noget af det Arbejde, som Hr. Skibsted paa ingen Maade vilde paatage sig, idet han an-stiller en Sammenligning mellem enkelte indenlandske (o: engelske) og enkelte uden-landske Selskabers Administrationsudgifter, og han kommer til det Resultat, at i Regn-skabsaaret 1888 var Forholdet mellem Præ-mieindtægt og Administrationsudgift dette:

Hvor mange Procent af Præmieindtægten Administrationsudgifterne udgjorde.

	Indenl. Selskaber.	Udenl. Selskaber.
Scottish Widow's Fund	10,9	—
Equitable	6,9	—
London Life	4,2	—
Mutual of New-York	—	25,6
Equitable of United States	—	22,2
New-York Life	—	21,5

Forskellen er saa betydelig, at man uden videre Overvejelse eller Beregning kunde fristes til den Antagelse, at de tre britiske Selskaber ubetinget maatte være fordel-agtigere end de tre amerikanske. Imidlertid er det saa, at selv den mindste Forskel i den Rentesats, som Selskaberne indkasserer, giver et overordenlig betydeligt Udslag i de Fordele, de kan tilstaa deres Forsikrede. Det Selskab, der kun nyder 2 pCt. af sine Penge, er paa langt nær ikke halvt saa heldigt stillet som det, der har 4 pCt.; thi med den højere Forrentning foregaar Kapi-talens Fordoblingsproces inden for kortere og kortere Perioder. Man vil maaske sé dette bedst af følgende Tabel, der angiver, hvor stort et Beløb en aarlig Henlægnings af en Krone vilde vokse op til i Lobet af for Eksempel hundrede Aar ved de vedføjede Rentesatser:

Rentesats:	1 Kr. henlagt aarl. i 100 Aar vilde udgøre:
2 pCt.	312 Kr.
4 —	1.238 —
6 —	5.638 —
8 —	27.485 —
10 —	137.796 —

til Byen og stikke det, jeg her har lavet, i Vin-duet hos min gode Ven, John Breck Maccol, en af Appins Parthavere.)

»Det kan nu være meget godt,« sagde jeg. »Men naar han nu finder det, hvad tænker han saa?«

»Naa — jah,« sagde Alan, »det havde ganske vist været rart, om han havde haft lidt mere Omlob i Hovedet, end han har, for ærlig talt er jeg bange for, han ikke kan regne den ud. Men nu har jeg ikke anden Udvej for Øjeblikket. Dette Kors har nogen Lighed med et Begrebs, som man bruger til Fakler. Dette er vore Klaners Samlingstegn. Men nu maa han jo kunne forstaa, at her ikke er Tale om Opstand, naar han saadan finder det ved Vinduet uden en eneste skreven Linje. Saa vil han tænke: *Der skal ingen Opstand være, men noget er der paa Færde!* Saa faar han imidlertid Solvknappen at sé, som jo har været Duncan Stewart's. Og saa maa han sige til sig selv: *Duncan's Son er her paa Hiden og trænger til min Hjælp.*»

»Ja — det er jo muligt,« sagde jeg. »Men selv om han nu tænker alt det, saa

Tager man Yderpunkterne af denne Tabel, de to Procent og de ti Procent, sér man, at Resultaterne paa ingen Maade forholder sig som to til ti. Den fem Gange saa høje Forrentning forslaa i Virkeligheden til et omtrent 450 Gange saa stort Udbytte.

Paa saadan Basis opbygger Forfatteren de Slutninger, som vi senere skal omtale.

Literatur.

J. Østrup: Fra Orientens Nutid. (Gyl-dendal).

Hr. Østrup er en ung Sprogdyrker med literær Interesse. Under sit Studium af de østerlandske Tungemaal og Orientens Bøger med de sæere Skrifttegn har han her og der stødt paa Ting, som har tiltalt hans Sans for Poesi. Og da han tillige er en Mand med megen Formsans og med betydelig Ævne for Modersmaalets metriske og frie Behandling, er han ganske naturligt falden paa at gen-give de Historier og de Digte, som har be-haget ham.

Saaledes opstod den i Fjor udkomne Samling »Arabiske Sange og Æventyr« — saaledes er den nu foreliggende Bog »Fra Orientens Nutid« bleven til.

»Orientens Nutid«. En ung svensk Poet skildrede den nylig for os i en Roman, og vi saa' det døende Østerland i sygelig Dejlig-hed, i malerisk og nobel Dekadence — en Endymion, hvis Sovn var Døden.

Østrup har ikke hentet Stoffet til sin Bog fra disse Lande, hvor Skønheden gror som en bleg Blomst mellem en Kulturs Ruiner. Palmyra, Damaskus, Baalbek — disse Steder, hvis Navne er Verdenshistorie, fosterer ikke længere noget aandeligt Liv.

Det er et ganske andet Orient, den unge Dansker opsøger — Ørkenens, Oasernes og Nomadens Østerland. Dette Land strækker den Dag i Dag sine golde Sletter under den samme Sol, hvis svidende Hede tvang de tre vandrende Mænd til at søge Ly hos Patriarken i Mamrelund. Karavanen drager sin levende Stribe tværs over den øde Ørk, som den Gang Abraham brød op fra Ur for at søge det forjættede Land. Og naar den svale Ørkennat falder paa, da ligger mangel ung Nomade og stirrer, med Hovedet støttet til en Sten, mod de funkende Stjærner og tykkes, han sér Himmelen aaben og Engle stige op og ned over hans Hoved.

Fra dette Patriarkernes Fædreland stammer Fortællingerne om den forelskede Prins, om Musikantens Søn, om Habbas og Hamda samt den lille Samling »Beduindigte«. Nydeligst af Prosatingene er Historien om den forelskede Prins. Prinsen har dvælet hos sin Elskede i samfulde fyrretyve Dage og gaar nu med sin Vezir, der trofast har ventet ham ved Paladsets Dør, bort gennem Haven. Da kommer de forbi et Buskads af Jasmin og Roser, og Prinsen standser og siger til Vennen: »Husker Du, Sittukán er hvid som Jasmin, og som Roser er hendes Kinder; gid Du ikke vilde vredes, da vilde jeg endnu dvæle hos hende, blot tre Dage«. De tre Dage gaar, og Prinsen kommer paany ud i Haven — men en lignende Scene fører ham tilbage til den skønne Prinsesse. Der staa i Fortællingerne: »... men da han lidt efter fik Øje paa et Johannesbrødræ, sagde han: »Husker Du, som dette Træs Frugter er Sittukáns Øjenbryn...«, og dermed vendte han atter om«. Den tredje Gang er det et Vandsprings ranke Straale, der genkalder forelskede Minder hos ham og binder hans Fod. »Vezir«, siger han, »smækker og slank som denne Vandstraale er Sittukáns Vækst«.

Disse tre Gentagelser udtrykker skønt og fint en ung og varm Erotik.

Fra en noget anden Verdenssegn henter Samlingens største Fortælling, den om Sme-

Undervisning, selv om jeg ikke lærte stort andet end at holde uforknytt Stand og parere, det er jo mange Gange det vigtigste. Skønt jeg selvfølgelig aldrig gjorde min Lærer til-pas, var jeg alligevel selv ganske tilfreds med Resultatet.

Imidlertid glemte vi dog ikke det vig-tigste, vi havde at gøre, nemlig at komme videre.

»Det vil være noget,« sagde Alan til mig den første Morgen. »for Rødkjolerne tænker paa at søge her, saa herfra maa vi sé at faa sendt Bud til James, saa kan han sende os noget Solvtoj.«

»Hvorledes skal vi faa sendt Bud til ham?« spurgte jeg. »Vi ligger her paa et ganske øde Sted, som vi ikke tør forlade, og med mindre du kan faa Himlens Fugle til at flyve med Bud for dig, saa sér jeg virkelig ikke —

»Du er et lille Fæ, David!« sagde Alan kort.

Han faldt i Tanker med Blikket vendt mod Gløderne fra vort Baal. Derpaa tog han et Stykke Træ og lavede et Kors, hvis tre Ender han svættede med Kul. Lidt unde-teelig sagde han til mig:

»Aa — jeg maatte da ikke laane min Knap? Ja, det er jo underligt at tage igen,

hvad man har givet, men ... jeg vilde skam saa grumme nødigt skære én til af.«

Jeg gav ham Knappen. Han trak den paa en lille Strimmel af sin Frakke — med samme Materiale havde han bundet Korset — og fastgjorde den til to smaa Pinde, den ene af Birk, den anden af Fyr, hvor-efter han betragtede sit Værk med Til-fredshed.

»Sér du,« sagde han, »der ligger en lille Landsby ikke langt fra Corrynakeigh, Koalisnacoan hedder den. Der bor mange af mine Venner, hvem jeg turde betro mit Liv, men der er ogsaa dem, som jeg ikke er saa ganske sikker paa. Nu ved du jo nok, at der er udsat en Pris paa vort Hoved, det har for det første James selv været nødt til at gøre, og Campbell'erne plejer ikke at knibe paa Montén, naar de kan komme en Stewart til Livs. Havde ikke den Ting været, saa var jeg selv gaaet til Koalis-nacoan og betroet mit Liv til disse Folk lige-saa roligt, som man betror en anden sin Handske.«

»Men?« spurgte jeg.

Han trak paa Skuldrene. »Men — — saaledes som Sagerne staa, har de vist ikke godt af at faa mig stå. Der er slette Folk alle Vegne, og hvad værre er, svage. Naar det bliver mørkt, vil jeg derfor liste mig ind

*) »Bouman«, en Bonde, som har Penge indstaaende i Godset og derved faaet Part i Indkomsterne.